

עדנה פינרו ראינה את ויליאם הרט על התפקיד אשר זיכה אותו באוסקר

נשיקה האוסקר

מרוויין ויליאם הרט (קאן, 1985)
"אינני סמל מיני"

"בכל יצור אנושי יש שתי זהויות מיניות, ועליך להיות מספיק גדול כדי להבין זאת. אין זה אמר שאני הומר סכסואל, אבל יש בתוכי נשיות ויש בתוכי עדינות, ואיני פוחד מזה. זה רק מגדיל את האפשרויות הטמונות כי. וזו גם גדולתו של מולינה: הוא מגלה כי הוא מקדיש את עצמו לאדם אחד, ולא רודף עוד אחרי נערים ברחוב. זה הרגע הגדול שלו, הרגע שבו הוא וואלנטיין מתקרבים זה אל זה כליכך עד שהם מחליפים זהויות. אני אוהב את זה!"

שחקן גדול בדרך

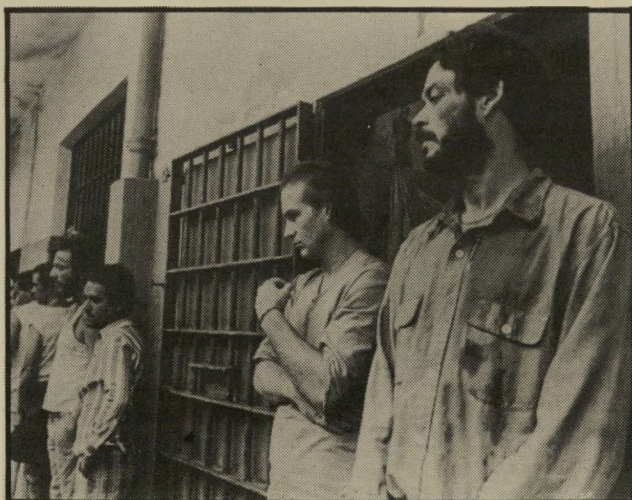
מיקריות היא אולי המאפיין החזק ביותר לאורך כל הדרך של הרט — דרך, ולא קריירה. קריירה בעיניו היא מילת גנאי. הוא מעדיף לחשוב על "חיים", על "עבודה". "הייתי מעדיף ללמוד יותר מאשר לעשות קריירה". הוא יליד וושינגטון, שטייל הרבה עם אביו, בשעתו בשרות הריפולומטי, ובר שגירה אותו לבלות חופשותיו כנער מתבגר בארצות אקסטריות כמו סוראן, פאקיסטאן וסומליה. כשאמו נישאה בשנית לבנו של אחר ממייסדי השבועון טיים, עברו לגור במידלסקס, מאסאטשוסטס: "הייתי פאנקיסט ועברתי להיות מימסריסט", הוא מתאר את השינוי שחל בו.

היה זה אחר המורים שלו שהציע לו ללמוד משחק, כדי לנצל את עורפי האנגריה שלו בכיוון חיובי, אף שהרט לא התייחס לכך ברצינות. ב-1968 התחיל ללמוד תאולוגיה באוניברסיטה. אחרי שלוש שנים הוא שב ועבר ללונדון, הפעם כדי ללמוד משחק. שוב חזרה לניו יורק, שם בנית לי את הטכניקה. אחרי שלוש שנים של עבודה אינטנסיבית בכיתות-משחק הוא נטל אופנוע ויצא לטיול. חניה בפסטיבל שקספיר באורגון זימנה לו תפקידים

מכיר את טעמי והעניין שיש לי בפרויקטים מיוחדים. כי הרי רק כך אני בוחר לעצמי תפקידים.

וזהו, אגב, השלב הקשה והארוך ביותר בשבילי בעבודה על סרט: הבחירה. כשבילי זהו תהליך ארוך. נדמה לי שאני אפילו יותר זהיר בו מאשר בעבודה עצמה. אחרי שאני בוחר היטב את התפיסה של התסריט, של האנשים המעורבים בו ושהיו שותפים למעורבות שלי בעבודה בעתיד — רק אז אני מחליט. מרגע זה ואילך אני זורק את עצמי אל הקיר או מפיל עצמי לתוך החלל, כשאני שוכח את כל כלליהוהירות גם יחד.

ובעסקי קולנוע צריך לפעמים גם מזל. כך קרה לאותו מועמד שקדם

עם ראול גזליה בנשיקה אשת העכביש
"יש בי גם נשיות, גם עדינות"

ובגרות העושים שחקן-אופי להרבה יותר מזה. האוסקר הוא רק החותמת. התפקיד שהביא לו את האוסקר,

תסריטאי על חתן האוסקר: "עתידו של ויליאם הרט מוגבל רק על-ידי האמי-ביציות שלו. הכל-הכל פתוח לפניו!"

שלי קרא את התסריט, ואף כי ידע שהתפקיד תפוס, רצה לשתף אותי בהתפעלותו. כעיקר משום שהוא כבר

ושהיה הסיבה למסיבה באותו ראיון בר-מול שערכתי עימו בפסטיבל-קאן האחרון, הוא זה של מולינה, מעצב חלונות-ראווה, הומוסקסואל, כסירטו של הקטור באבנקו נשיקה אשת העכביש (שהוצג פעם אחת בפסטיבל חיפה בישראל). הסרט יחנך בעוד שבועות מעטים את אחד מבתי הקולנוע החדשים של סירטי שפירי בלב דיזגוף, בתלאיבי.

שחקן הרט (1986)
אני שחקן אופי

ידיים נשיות

עלילה על פי סיפורו של מנואל פואינג הארגנטיני, מפגישה את מולינה, שנעצר בעבירות-מוסר, עם מולינה (יה) מהפכן אנטי-פאשיסטי, תנא צגום של כלא בארץ דרום אמריקאית בלתי-מונה. מולינה, מספר-סיפורים פאנט-אסטי החי על זכרונות קולנועיים ארוי-טיים, טווה סביב חברו לבלא — המ-נוגד לו בכל אופיו, נטיותיו, אמונותיו ורעיונותיו — רשת של היות, שעה שהוא בעצמו נופל ברשת הקסם האישי של ואלנטיין. בסופו של דבר הוא הופך משום אהבתו הגדולה לחברו, מעכ-כרוש הצד לו נערים בחשכת-הילה, לאדם בעל כבוד עצמי.

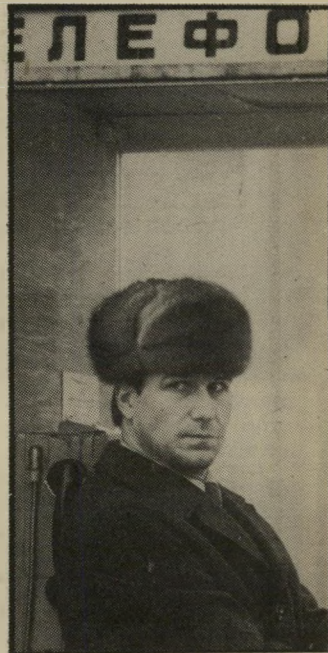
בעורדיין רוצח ב"בחום הגוף"
לזרוק עצמי לתוך החלל"

במחזות של יוג'ין אוניל וברנארד שו, אבל הוא העדיף את שקספיר וחזר למען הנרי החמישי לניו יורק. מכאן ואלך ורמו תפקידים, ביקורות נלהבות ופרסים יוקרתיים שונים, כמה מהם בשל מישחקו המצויין כבוגר וייטנאם, הומוסקסואל, במחזה חמי-שה ביולי.

אחרי האמלט, שבוכותו הכתיר אותו המבקר קלייב בארנס כ"שחקן גדול בדרך", הוא קפץ ישר לצמרת בתפקידיו הקולנועי הראשון, כמדען אדי ג'סופ במצבים משגשגים. אחר כך באו כחום הגוף, השוער, גורקי פארק והחבר-רים של אלכס. איש אינו מטיל ספק בעובדה שבקרוב מאוד יצטרף שחקן-אופי לשורת הכוכבים הגדולים באמת של בר הקולנוע. סטיב טסיץ', התסריטאי של פיטר ייטס, תורם את הגדרתו: "עתידו של הרט מוגבל רק על-ידי האמביציות שלו. הכל-הכל פתוח לפניו."

להרט, שמשושימה סירב לכצע את העבודה. ובהוליווד, כידוע, אין סדרות: "רק נודע לי שהתסריט התפנה, ופשוט זינקתי אליו." מה ביחס לשיקול הכספי? הרט צוחק: "לא היה שיקול, כי לא היה כסף."

ואומנם, כאבנקו בעצמו העיד על שני הפארטנרים כסירטו, שניהם שחי-קנים בעלי-שם, כי כל מה שביקשו היה כרטיס טיסה לברזיל. כל השאר היה סימלי: "עבודה של אהבה ושל נדיבות". או במילים שבהן משתמש הרט: "אינך יכול לחלק שום חוויה עם הזולת אם אינך נדיב, והנדיבות היא החלק הנפלא ביותר שבדמותו של מולינה, החלק האהוב עליי מכל." כולם רצו לדעת, והרט לא היסס להקדים תשובה לשאלה: האם גם הוא כזה? ואם לא, מאין תנועות הידיים מלאות-ההבעה שלו, הידיים הערינות האלה, הנשיות האלה — האם גם הוא הומוסקסואל?

בגורקי פארק
מה זה קריירה?"

ידוע, כמובן, מי ניצח. אבל אם פורד כבר מנוסה בהליכה על קביים נבונים של כוכב-עם-עודרה, הרי להרט זה היה נסיון חדש: הוא הגיע לראיון חיוור ומתנשף, כפליט שברח משריפה גדולה, ורק אחרי כמה לגימות של יין החל מתאושש ממסיבת-העיתונאים הרועשת שליוותה את הקרנת הסרט נשיקה אשת העכביש, שהוצג בתחרות.

"אני חושב על עצמי כעל כוכב, כי אם כעל שחקן-אופי. מעולם לא הייתי הגיבור הגדול, המאהב הסוער או הסמל המיני, למרות העובדה שאני יודע כי הרברים האלה הולכים עם הקולנוע יר-ביד. אבל, תודה לאל, לא רק אלה." היום כבר אין לו ברירה. מיני או לא מיני, לא הוא המחליט על כך. האק-דמיה אמרה לו כן, ונתנה לו אוסקר רק משום שהוא שייך לאותה קבוצת עילית שניחנה בכריזמה וביכולת ללהוט ולהלהיט, להפגין אותן עוצמה